

"Måleriet är det bästa – och det svåraste", säger konstnären Bengt Frank. På lördagen är det vernissage för hans utställning på Galleri Lindberg.

FOTO: BIRGITTA ÖSTLING

Bengt Franks "Rådjuret", "Fånga dagen" och "Den gamla papegojan" i serien "Små bilder".

"Nyckeln är att vara i det sköra"

KONST

När Bengt Frank upptäckte konsten kände han sig fri. "Förutsättningen är närvaro. Att inte tänka så mycket, bara låta det ske."

Han var matematiker och programmerare, men genom konsten hittade han sig själv. Sedan debututställningen i Umeå 1990 har Bengt Frank verkat som konstnär med måleriet i fokus.

Det senaste året har han arbetat med den utställning som har vernissage på Galleri Lindberg i Luleå på lördagen. Den består av 39 verk i

tre serier: små och stora målningar i vinyl och akryl, men även "Exploring new worlds", utskrifter på aluminium.

– Figurerna i utskrifterna är hämtade från tidigare målningar som sedan digitalt fått landa i nya världar, berättar han.

För fem år sedan satte han igång med serien "Små målningar".

– Efter en tid började jag undra "vad är det här för figurer, kan jag vara utan dem?"

Förra våren gjorde han några större, lite mörkare målningar, med lavar och mossor på sten.

– Det var en väldigt spännande resa som jag fortsatte med i höstas. Ju mer jag jobbade med det murriga, desto mer började det lösas upp. Det var som att jag drog iväg, började lämna marken och for upp i rymden. Jag blev nyfiken på mellanrummen, så jag lämnade det hela, ville bryta upp det.

Samtidigt har han fortsatt med små målningar.

– Ja, jag gillar dem, de är helt improviserade. Jag kan ta en pensel med en färg och dutta, sen en annan färg där jag drar ett streck. Ibland sprejar jag med lite vatten så det rinner. Jag vet egentligen inte hur jag gjort, det är bara en massa händelser, säger han och lyfter ner en av målningarna från väggen och vrider den ett kvarts varv för att visa.

– Jag gillar att måla kvadratisk. Ser jag inget från början kan jag vända på den. För mig är det en jättespännande resa.

Han visar en uggla som han placerat i ett kyrkorum, i ett annat verk saknar ett djur ena ögat. Med det diffusa ger han betraktaren utrymme för egna tolkningar.

– En del uppfattar det som hotfullt, andra ser en liten ekorre.

Tidigare gjorde Bengt Frank även installationer, men numera blir det mest måleri.

– Måleriet är det bästa – och det svåraste. Jag vågar mer och mer gå ut i improviserandet, det är bra för målandet. Förutsättningen för det är närvaro. Just att inte tänka så mycket, låta det ske.

Med konsten har han kommit närmare sina känslor.

– Vi bär alla våra bördor. Att våga vara i det sköra tror jag är nyckeln. Det är inte meningen att man ska gå omkring och vara rädd, men vågar man inte vara skör tror jag man ljuger för sig själv. Vi är ju sköra, det är en ingång till kärlek och värme och att vara ödmjuk och känna empati, man måste ha förmågan att vara liten. För vi är ju rätt små i det stora.

Utställningen pågår 10 april–5 maj.

Birgitta Östling
birgitta.ostling@nsd.se